

ELS AMANTS PAPALLONA

A l'any 1456, el Japó va enviar les seves tropes a Shangai. Era una ciutat gran i abundant, hi havia multitud de granges per tot arreu, els seus camins de pedra formaven laberints per tota la ciutat, les seves platges s'ajuntaven amb el cel formant un horitzó gris perla. El mar semblava enfadat, les seves ones trencaven contra el penya-segat rocós com neu escumosa. Mil i un vaixells japonesos, petits de color gris antracita, arribaven a la riba de les platges de Shangai.

Entre els guerrers de la Xina es trobava en Syaoran el millor samurai de Shangai. Syaoran tenia els cabells curts, llisos i negres com l'atzabella, pell blanca, ulls intensos i negres, nas aguilenc que li donava personalitat. Portava una armadura amb ratlles granat, i un casc que el feia semblar més atlètic.

Mentre dormia profundament va sonar l'alarma. Els japonesos estaven entrant a la ciutat. Es va llevar sobresaltat i va córrer per despertar a els seus homes. Va veure a tots els seus homes lluitar amb totes les seves forces, però a través dels seus ulls podia sentir la por de la mort.

Els seus enemics, van començar a llençar boles de foc amb les seves catapultes, i la ciutat es va cremar.

El gran samurai, Syaoran, per primera vegada va sentir por, va deixar a els seus homes i va fugir pel bosc. La seva ferida no el deixava córrer ràpid. El seu cor batejava amb molta intensitat, tenia molta inseguretat i no sabia el seu destí. Va trobar una roca i va seure. Tenia molta gana i mirava al seu voltant per veure si podia menjar alguna baia però l'obscuritat no el deixava veure res. Va caminar desorientat fins que va veure una cova on podia dormir. Era fosca, freda i amb humitat. En Syaoran es va estirar, i en un tres i no res es va quedar dormit per l'esgotament i el dolor. Van passar 3 dies fins que el seu cos es va poder aixecar i caminar. Va sortir de la cova i va veure que era un dia meravellós, amb un cel blau sense núvols i amb moltes flors de molts colors. En Syaoran va seguir caminant per poder trobar alguna cosa que posar-se a la boca. Va començar a escoltar una melodia que venia d'un camí molt primaverat. En Syaoran va sentir curiositat i es va guiar pel so. Aquest camí tenia tantes flors i hi havia tant d'olor a gessamí ... Ell seguia escoltant aquella veu tant dolça que guiava les seves passes. Es va poder amagar darrere d'uns arbustos i va veure un gran llac ple de nenúfars i aigua cristal·lina. En una roca que sobresortia es trobava una dona, amb cabells castanys i arrissats, amb uns ulls ametllats i verds, una boca fina que concordava amb la seva pell blanca com el nacre. Portava un vestit rosa pal i una tiara feta amb nenúfars. Tocava amb els seus sedosos dits una melodia amb l'arpa. Les seves mirades es van creuar i ella es va espantar i va saltar fins al darrera d'un arbre.

- No t'espantis, no et faré res. Necessito ajuda.- va dir-li en Syaoran.

En Syaoran va seguir observant-la i va insistir:

-Com et dius? Que ets?- va dir inquiet.

Ella va sortir de l'amagatall i li va dir:

-Sóc una nimfa i en dic Kumiko.

De sobte en Syaoran es va desmaiar. Ella el va agafar i volant el va portar a l'espessor d'un arbre, on vivia. Li va curar la ferida i li va donar de menjar.

Després d'uns quants dies, Syaoran, va obrir els seus ulls, va preguntar pels seus homes i la Kumiko li va respondre:

- Es de valents viure, i de covards morir.

- On estic?- Va preguntar en Syaoran.

- Estàs viu.-Va respondre la Kumiko.

Els dos es van quedar profundament enamorats amb la primera mirada. Parlaren durant hores mentre l'amor creixia entre ells fins que un dia en Syaoran va dir el que sentia per ella. Quan li va dir, Kumiko va confessar que ella també estava enamorada d'ell, però que no podien estar junts.

- Per què Kumiko?- va exclamar en Syaoran.

-Perquè els meus pares són els déus de la primavera i som immortals. Ells no em deixen estar amb éssers terrenals.

En Syaoran sense pensar-s'ho va dir-li:

-Doncs...Ens escaparem i així estarem junts.

-Però a on?

-A l'altra punta del món, on ningú ens trobi ni ens molesti.

Kumiko va assentir i van fugir.

Els dos van emprendre un llarg camí, sense que ningú ho sapigués, fugint d'aquell indret per poder estar junts. En aquest camí van riure amb brometes, van plorar, però sempre mirant endavant. Van passar els anys i en Syaoran cada vegada era més vell mentre, que la bella nimfa, seguia tan jove com el primer dia. Ella tenia por de perdre al seu amant així que un dia, asseguda menjant uns fruits del bosc, va decidir, pensativa, que amb la seva màgia es convertirien en grans papallones immortals i així podrien passar tota la seva vida junts volant per tot arreu lliures. Syaoran estava pescant quan ella el va cridar, ell va anar corrents i li va preguntar què passava. Ella li va dir "tu tanca els ulls i no diguis res, confia en mi". Kumiko va alçar les mans i els va convertir en grans papallones. Ella tenia les ales amb les puntes liles i blaves i ell les tenia blaves, turqueses i negres. Una autèntica bellesa. Des de llavors les papallones Syaoran i Kumiko han seguit volant felices i tranquil·les per allà on l'amor els ha portat. Per això és diuen ELS AMANTS PAPALLONA.

#L'amor obre portes.

ORION